

Bir Devrin Sonu Olarak Soma Katliamı

İçeriği Yazan: [alpgiray32](#) [1] Zaman: Paz, 08/06/2014 - 14:47

Yazar: Alp GİRAY

Yazının Yazıldığı Tarih: 2 Haziran 2014

13 Mayıs'ta Soma'da yaşanan maden faciası, iş kazası veya katliam, 301

maden i?çisinin ölümüne yol açt?; aile üyeleri ile birlikte binlerce ki?inin

do?rudan ma?duriyeti, i?in belki de, insani aç?dan en trajik boyutudur; ancak,

ac?dan süzölüp geriye kalan politik mesaj; sonuç ise, ibretlik ve trajikomiktir.

Bu olay gösterdi ki, bir kez daha, Türkiye halkının sosyal psikolojisi artık klinik ve tedaviye muhtaç halete bürünmüştür. En haklı olunan noktada dahi, sorumlulara hesap sormaktan, bağırmaktan, küfretmekten aciz, yaşanan her olumsuzluğu göklerden üstümüze düşen bir uyarı, yani kader olarak algılayan, böyle olmadığı bilindiği halde üstelik, bir millet, topluluk, sınıf değil; alelade bir güruha dönüşmüş emekçiler ve aileleri var karşımızda.

Egemenler, madencinin kaderinde ölüm var, dediler; onlar da, yani madenciler de bunu kabul ettiler. Ev aldık, düğün yaptık, borcumuz var; öleceğimizi bilsek de oraya inmek zorundayız, dediler. Soma madeninde yaşam odası, iş güvenliği denetimi yokmuş, yangın aylardır sürüyormuş; e zaten biliyoruz, diyor kalan işçiler. Peki, niye iniyorsun, bin beş yüz lira yerine bin liraya yerin üstünde bir işte çalışsana güzel abim, demiyor hiç kimse!

Şaşıyorum.

İş kazalarında veya cinayetlerinde diyelim, AKP döneminde 13 bine yakın insan öldü. Bir ara hatırlanırsa, tersane kazaları çok gündemdeydi; işçiler kum torbası yerine canlı denek olarak kullanılıyor ve düşüp ölüyorlardı. Acıdır, hazindir; iktidar ve düzeni, patronların çalışma sistemi eleştirilmelidir; eyvallah da, senin aklın yok mu sevgili abim, kum torbası değilsin sen, kanın canın, yüreğin beynin var; bunu idrak edemiyor musun, diye sormuyor kimse!

Şaşıyorum.

Evladını, kocasını kaybeden anneler, babalar, eşler; evlerinde hala ağlıyorlar, ömür boyu acıdan yanacak, kışın sobalarına kömür atmaktan dahi imtina edecekler. Peki, bu mu, bu kadar mı olmalıydı? Soma, tüm yakın ilçe ve köylerle beraber, bir isyan dalgası yaratamaz mıydı; Zonguldak işçilerinin '90 yılının son günlerinde yaptığı gibi, yollara dökülüp Ankara'ya yürüyemez miydi, yaklaşan seçimlerde, Tayyip Bey'e Çankaya yolunu kapatamazlar mıydı Somalılar?

Hiçbirini yapmadılar ve yapmayacaklar!

İşte buna hiç şaşırmıyorum.

AKP gerçek anlamda ustalık dönemindedir. Ülkede 301 tane adam pisi pisine ölüyor ve gerçek manada ciddi hiçbir tepki ile karşılaşmıyor. **200 bin tane daha yerin altında çalışan işçi var Türkiye’de, 3 günlük iř bırakma eylemi yapsalar, hayat durur hayat; ama bunu akıl dahi edemiyorlar.**

Yeni torba yasadın bize bir şey çıkar mı el ovuşturuyorlar.

Aynı olaylar, bizim işyerinde de olur, eşlerimiz dul kalır, bizim oğlan bağırıp çağırırsa da siyah takım elbiseli birileri onu tekmeler, hatta bunların başı olan zat, iki de şepeşille yapıştırır ensesine, diye düşünüyorlar mı acaba? Düşünüyorsa ne hissediyorlar, boğazlarına bir şey düğümlenmiyor mu?

Katliamın ertesi gününden itibaren, iktidar, para pul hesaplarına girişip olayı gayet güzel yönetti, kendi açısından. Ölen öldü, hayat devam ediyor mantığı ile patrondan tazminat, devletten yardım, hayırsever vatandaştan, sanatçıdan bağış; kalanlara epey bir dünyalık gidecek Soma'ya. Bana zerrece mantıklı gelmiyor; işçilerin cesetlerinin nakde dönüştürülmesidir bu, yeni ölümler yaşandığında, maalesef kıyas vesilesi olacaktır. Hoş değil.

Türkiye solcuları mı; tepelerinde son ve esaslı bir göçük oluşmuştur, farkında değiller. Bu denli acı bir hadisede dahi, AKP'ye organize bir tepki meydana getiremiyorlar ise, artık istifalarını verip gitsinler, artık hayatın dışında olduklarını kabul etsinler, artık insanlaşma ve toplumsallaşma sürecine dâhil olsunlar. Kafanızdaki işçi, proleter, sınıf sözcük ve kavramlarını çöpe atma zamanınız geldi, direnmek manasız; artık burası son.

Soma halkı, olayın ikinci üçüncü gününden itibaren, ilçeden solcuları ve gazetecileri kovmaya çalıştı, niye? Tahminim şöyle oldu, sıcağı sıcağına Tayyip Bey'e ve bakanlarına verilen tepkiler sürerse, yardımların tehlikeye gireceği söylendi birilerince, bu ajan kılıklı adamlar, sizin Hükümet'le aranızı bozacak, sizin akar işlerini sekteye uğratacak, dendi. Ve Somalılar, düşmanını buldu bu sayede; haydi bir deneyin bakalım, Ege, Akdeniz bölgesindeki sol teşkilatlar, gidip Soma'da kitlesel bir miting düzenleyin! İmkânsız; Trabzon'dan hatırlanacaktır linç girişimi görüntüleri, onların üç katını yaşarsınız.

Her şerde bir hayır vardır, lafzı; diyalektiğe de atıfta bulunuyor; ama konumuzla ilgili, çok da bir şey ifade etmiyor. Yine de Meclis'ten geçecek maden işçilerinin çalışma koşullarına dair düzenlemeler, mevcut kapitalist yapıda mesafedir.

Yani statüko bağlamında düşünülürse öyledir, daha doğrusu. Benim meselem de bununla ilgili: Sınıfla hiçbir organik bağı, örgütü olmayan Türkiye solcularına fırsat verilse, daha iyisini yapabilirler mi? Yapma niyetleri var mı ya da?.. Bu sorulardan hareketle birkaç konuyu tartışmak istiyorum.

Bu kadar sol yapı var, hangisinin programında çalışma saatlerini düşürme vaadi var Allah aşkına? AKP'nin yaptığı düzenlemeler, şimdiki sistemde yapılabilecek en iyi şeydir maalesef. Bize birisi sorma zahmetine katlansa söyleriz; kamu personelleri için haftalık 30 saat, özel sektörde haftalık 36 saat çalışmadan fazlası eziyettir, zulümdür. Solcu Abilerimiz hayatlarında hiç ücretli çalışmadıkları, alınlarından ter akıtmadıkları için bilmiyorlar; devletin veya patronun, sizin vaktinizi ve emeğinizi satın alıp sizi dört duvarın arasında hapsedip sömürmesi, hayatta yaşayabileceğiniz en büyük işkencedir. Gelin de anlatalım.

Ve sen pc başında, elinde iphone ile feys'ten, tivıtır'dan eylem örgütleyen, etkinlik oluşturup insanları sokağa çağırın, bunu da büyük bir marifetmiş gibi anlatan genç kardeşim; senin o kullandığın şeylerin elektriğini de işçiler üretiyor. O ölen işçiler hem de.

Bilgi çağı, iletişim çağı diyorsun; bu akışın kaynağı için enerji, enerji için maden, madenin işlenmesi için emek, emeğin var olması için emekçi lazım geliyor. O emekçiler işte, bu ölen emekçiler, haberin var mı?

Soma için konser düzenleyecek muhalif sanatçı müsveddeleri; bugüne kadar hangi emekçi şehrine gittiler, emekçilere moral vermek, onları sevdiğini belletmek için bedava sahne aldılar? Zonguldak, Yozgat, Bursa, Soma; evet hangisinde gördük sizi bugüne kadar? Bu kadar işçi dostu, proletarya aşığısınız; onlar neden ölünce geliyorlar aklınıza bir tek?

İşin özeti, artık sınıf, sınıf dayanışması, işçi hareketi falan diyen birisi gördünüz mü kaçın, o ya yalan söylüyordur ya da saftır. Soma’da önümüzdeki seçimin birinci partisi hangisi olacak, şimdiden bellidir.

Peki, en nefret ettiğim soru, maalesef yine dilimizden düşüremedik, ne yapmalı?

Son yılların tek toplumsal hareketi olan Gezi direnişinin yıldönümünü, henüz geride bıraktık. Bunun bileşenlerini, bileşenlerin kafalarını, eylem şekillerini, söylemlerini yer yer eleştirmekle birlikte, olumlu birkaç noktasını öne çıkartmak gerekiyor, diye düşünüyorum.

Örneğin, bütüncü zihniyeti bırakmalı, sorun ne ise, onun üzerinden tekil siyaset üretmeli. Ben Kürt sorununda farklı düşündüğüm sol yapılarla, sırf bunlar solcu diye yan yana gelmek mecburiyetinde olmamalıyım.

Alkol yasaklarından şikâyet edenlerin tümü, aynı zamanda Ermenileri kestik demek zorunda değil.

Üniversiteye giriş sınavlarından mağdur olan gençler, sokağa çıkmak için, Alevilerin sorunlarına da değinmek zorunda değil.

İşçi sınıfı için mücadele edenler Çingene dilinin yaşatılması için kafa patlatmak zorunda değil.

Yani, her konuda anlaşmak değil, mücadeleleri fiilen birleştirmek gerekiyor.

Gezi’de bunu görür gibi olduk. Ülkücüler bile Kürt düşmanlığını ertelediler o günlerde. Yine yapılabilir. İktidara farklı konularda muhalefet edenler, yan yana olabilir.

Olmalı da; böylesi hem daha kolay hem daha samimi.

Ayrıca, her toplumsal hareketlilik, iktidarı alaşağı etmek mantığı ile örülecek diye de bir şey yok. Memur, zammını aldıktan sonra, sokak köpekleri için bildiri dağıtmayı reddedip evine gidebilir. Bu onun şahsi meselesidir. Üniversiteli genç, aynı evde kalıyor diye sevgilisine kötü gözle bakan adamlara dair birkaç slogan atıp evine döndüğünde kendini rahat hissediyorsa, bırakın o, o kadarını yapsın. Birbirimizle uğraşma zamanı geçti.

Bu saçmalıklarla o kadar vakit kaybettik ki. İşte Türkiye solu bakın ne halde; ama asıl önemlisi niye bu halde? Başka türlü nasıl olacaktı; son otuz yılı, AB'ci mi olalım yoksa Avrasyacı mı; Kürtçü mü olalım yoksa ulusalcı mı; sivil toplumcu mu olalım yoksa sınıfçı mı tartışmaları ile geçiren ve aslında sayısı da öyle çok olmayan bir topluluğuz biz. Daha kendimizi tanımadan sınıf örgütlemeye kalktık, her kalkışta tekrar oturmak zorunda kaldığımızdan da kurtuluşu başka siyaset odaklarında aradık. Bugünün en hızlı ulusalcısına bakın, yirmi sene önce Şeyh Sait'e övgüler düzüyordu.

Her neyse. Biraz daha soğukkanlı olma günlerindeyiz kanaatimce. Seçime iki ay kalmış, daha AKP'nin adayının karşısına kim çıkacak, onu bile bilmiyoruz. Çünkü örgütsüzüz.

Kürtler örgütlü, dinciler örgütlü, etnik grupçuklar örgütlü; biz değiliz. Muhalif iki işçi ve memur sendika konfederasyonun toplam üye sayısı, oy olarak yüzde bir'e dahi denk düşmüyor.

Oysa ülkenin her yanında derneklerimiz, yerel gazetelerimiz, kulüplerimiz, kooperatiflerimiz olmalıydı. Bisikletçi, çevreci, kuş gözlemci, matbaacı, sahaf, antikacı, satranççı dostlar edinmeliydik. Bütün bu oluşumları, bir seçim zamanı aynı yerde buluşturup, ortak bir açıklama yapıp iktidarı korkutmalıydık. Halka örgütsüz, atomize ve cemaatlere mahkum diyoruz; ama, biz daha kötü durumdayız.

Çözüm üretmekten uzağız hülasa; ama gerçek devrimcidir, deyip tespit yapmakta da sakınca yok, diye düşünüyorum. Şimdilik bu kadar; affola.

Alp GİRAY

iletisim@politikadergisi.com

Yorumlar

- [Güncel](#) [2]

Kaynak URL (15/05/2024 - 13:25 tarihinde yazdırıldı):

<https://www.politikadergisi.com/okur-makale/bir-devrin-sonu-olarak-soma-katliami>

Bağlantılar:

[1] <https://www.politikadergisi.com/pd-uye/alpgiray32>

[2] <https://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/guncel>